

Després de les
Constituents...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... ara comencen
les Reconstituents

Any VI - Núm. 228

Barcelona, 13 de març de 1936

Preu: 20 cèntims

Cavall Bernat, endevina qui t'ha tocat

Els grimpadors, víctimes de la llegenda

L'ascensió al Cavall Bernat, que havia estat objecte de tantes polèmiques sobre la seva possibilitat i oportunitat, ha donat, finalment, la raó als freres de Montserrat, constituint per això mateix un triomf esclatant de les dretes, ben comprensible d'altra banda després de l'aplicació del programa electoral de les esquerres, amb tanta cura elaborat i portat a cap per les dretes.

En efecte, i això és una altra de les inexactituds, una altra de les falsedats de les esquerres per desacreditar el Front Català d'Ordre, els monjos de Montserrat no havien dit mai que fos impossible l'ascensió del Cavall Bernat, sinó que no hi havia pujat ningú, i això, no perquè ho haguessin vist, ja que si ho haguessin vist i neguessin el fet mentirien i ells no menteixen mai, sinó per dues raons prou fortes per inspirar enter creït, l'una, precisament perquè ells no ho havien vist, i l'altra, perquè la tradició en feia un impossible físic, ja que la tradició no pot mentir i, a més, diu que qui puja al Cavall Bernat home, en baixa dona, i com que això tampoc no pot ésser, vol dir que és impossible la pujada. I no obstant...

I no obstant, diumenge foren desmentits els monjos i confirmada experimentalment la tradició. Ja molt abans de començar l'acte els voltants del Cavall Bernat eren plens d'una multitud encuriósida i excursionista que volien presenciar la gesta, i entre els elements de dreta i els d'esquerra començaren de creuar-se travesses, els d'esquerra, és clar, que pujaria; els de dreta, naturalment, que no. Els freres de Montserrat jugaven i guardaven la roba.

Tot d'una se sentiren uns crits d'ara, ara va, i aparegué al pedestal de la roca el senyor Costa, que feu un petit parlament, segurament de presentació i explicatiu del que es proposava, però que no es pogué sentir a causa del remor de la multitud. Només es veié que s'arromangava les mànigues per demostrar que no hi amagava res i que després es penjava un rètol al coll que a causa de la distància no es podia llegir, i començà l'ascensió amb una gran rapidesa. Quan ja era cap a dalt, però, se'l veié vacillar i, per uns moments, a punt de caure. Aviat, però, es referí i empenyé novament la pujada fins a coronar el cim enmig de les ovacions. Què havia passat? El mateix Costa ens ho explicà després.

—Quan estava a uns vint metres del cim—ens digué—, vaig començar de sentir converses i un gran xiurrari. De moment, em vaig pensar que seria un efecte del vent o del ressò; però a mesura que pujava, les veus es feien més clares. Jo estava positivament esverat i tenia por que la cosa acabés per art d'encantament, quan, suant de tots cantons, vaig arribar a dalt. Quina no seria la meua sorpresa en veure aleshores asseguts a la roca i despatxant un suculent esmorzar, un

nombros grup de persones? Hi havia, entre els coneguts, l'Esclasan, en Duelo, en Casabó, en Narcís de Carreres, en Trabal, en Tries de Bes, en Marian Rubió i Tuduri... és a dir, tota una reunió, que ens digué que el senyor Pich s'havia excusat per motius de salut.

—I ara, com ha anat això? — vaig fer esverat.

—Ja, ja, ja!—va riure miraculosament l'Esclasan—. El bon grimpador es lleva de matí!

I en un dir Jesús, la colla callestí l'esmorzar i tornà a baixar a cuita-corrents. Jo em vaig entretenir a posar la handera... les veus s'anaren perdent... La sorpresa més grossa, però, ha estat quan he tornat a baixar. Al peu del Cavall un grup plorava desesperadament. Eren els excursionistes. Vaig acostar-m'hi per aconsolar-los:

—Vaja, Trabal, que no n'hi ha per tant!

—Sóc la Victòria Kent! — cridà enmig dels plors l'ex-Trabal.

—I vos, Esclasan, ja sou massa gran!

—Ja no sóc l'Esclasan! Ara sóc la Leonor Vinyeta d'Aragai! I d'aquí a cinc minuts, puc ésser la senyora Bonnemaison, vídua de Verdguer! Hi, hi, hi, què desgraciada sóc!

—Però, Carreres!

—Sóc la senyora Montserrat Serret. Déu meu, no sóc veïdora!

El senyor Duelo s'havia engraiat extraordinàriament; fixant-nos-hi bé, vàrem veure que no era ell, sinó la senyora Maria Illa. En Casabó era la senyora Pidelasserra. En Tries de Bes s'havia tornat la Mercè Nicolau i en Rubió l'Aurea de Sarrià!

Marian Rubió i Tuduri plorava: —Si ho hagüés sabut, deia, hauria ballat una dansa egiptea al cim del Cavall!

—Bé, vaja — vaig fer-los—, no ploureu; ara rai, que la dona té vot!... No n'hi ha pas per tant!

La resposta fou un plor desfet. Una observació nostra tornà, però, la serenitat entre aquelles desgraciades:

—Pero tantes!—vàrem dir-los—, no veieu que si hi torneu a pujar tornareu a canviar de sexe? Quina ocasió per a una nova grimpada! Ens pensàvem que se'ns menjaven a petons.

Anàrem aleshores a veure els monjos:

—Veuen — ens digueren—, com no s'hi pot pujar?

—Pujar, pujar, sí; més aviat baixar. I vostès no havien intentat mai l'ascensió?

—Nooo! Volia que el convent se'ns tornés de monges?

—Veurà, no volíem pas dir que hi pugessin tots; uns quants...

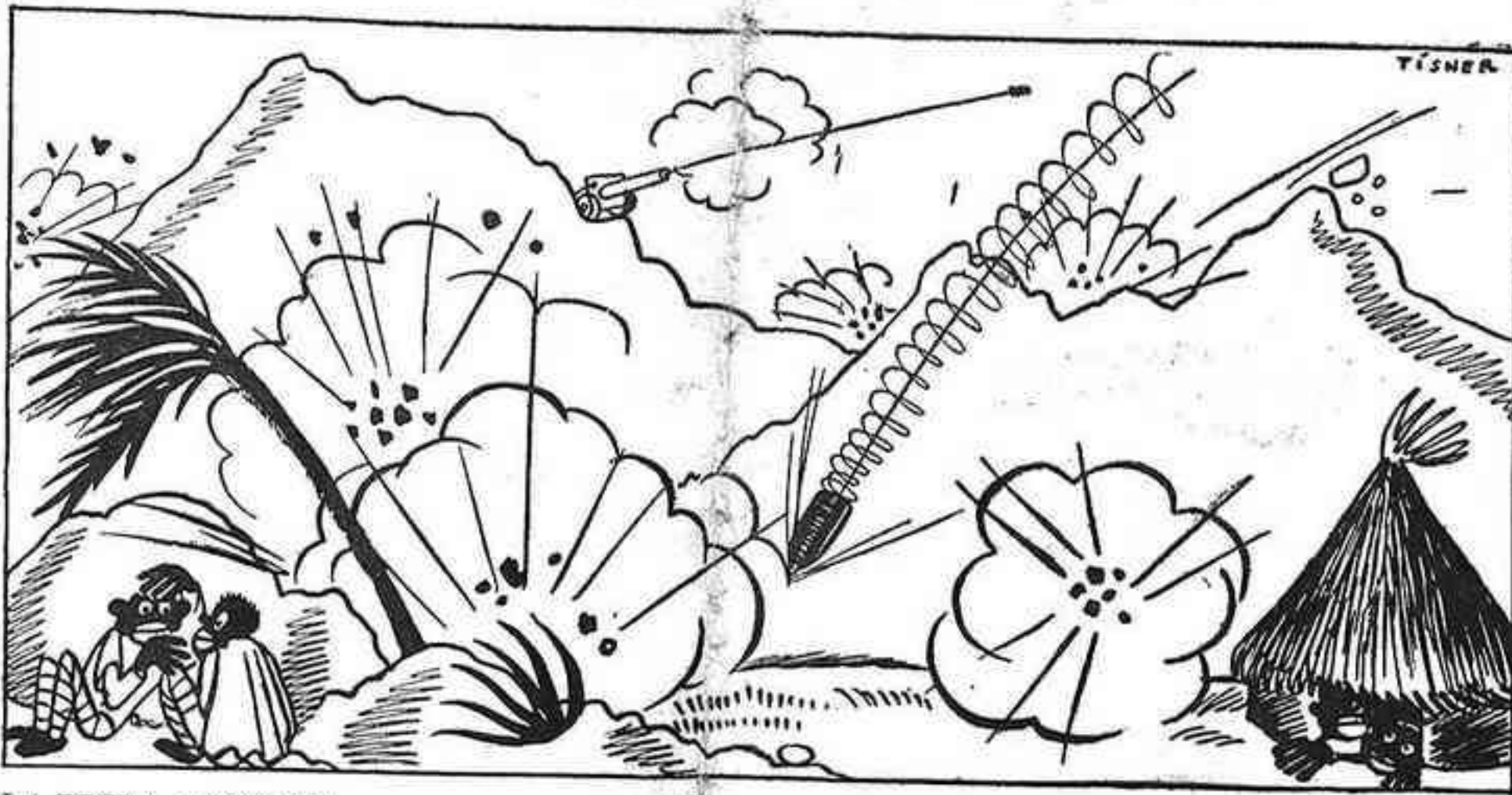
Aleshores ens recordàrem d'aquell rètol que en Costa s'havia posat al coll.

—Era un amulet?—li preguntàrem.

—No; era perquè la gent veís que fèiem l'ascensió sense ascensor i que encara que n'hi hagüés, no l'utilitzaríem.

—Per què? Què hi deia?

—"No funciona."



LA TREVA A ETIOPIA
—Això no és una treva: això és una traveta!
—Si això és la pau, que vingui aviat la guerra!

La metralladora patriòtica

Una visita a les oficines de fir al blanc de "Falange Española"

Entre les nombroses cartes que cada dia arriben a la nostra redacció, d'admiradors més apassionats des les unes que les altres, vàrem rebre divendres passat un sobre de

Davant d'una invitació així, que hauria fet al lector? No creiem que l'elecció fos gens dubtosa; menys encara que la del 16 de febrer; i no vàrem dubtar.

gar a intentar complir amb els nostres deures informatius i sagrats. Naturalment, vàrem voler començar per aclarir els misteris que embolcallaven des de la carta fins la nostra arribada.

—Com ha estat — diguérem al qui ens va semblar el president, perquè era el qui duia les pistoles de major calibre—, com ha estat que hagin pensat en nosaltres?

—Muy sencillo. Estedes son de la oposició, y como que la oposició es la que ahora gobierna, no pueden hacer oposición, y eso ha de ser su ruina. Por esto, como que dinero no nos falta, hemos pensado ofrecerles una oportunidad... solamente que...

—Solament què?

—Que tendrán que seguir escribiendo en catalán. Un momento.

Es tragué la pistola i de dos trets ceters, pum! pum!, errà dos socis del club. El troteig es generalitzà una estona.

—Una pequeña necesidad urgente. ¿Quiere?

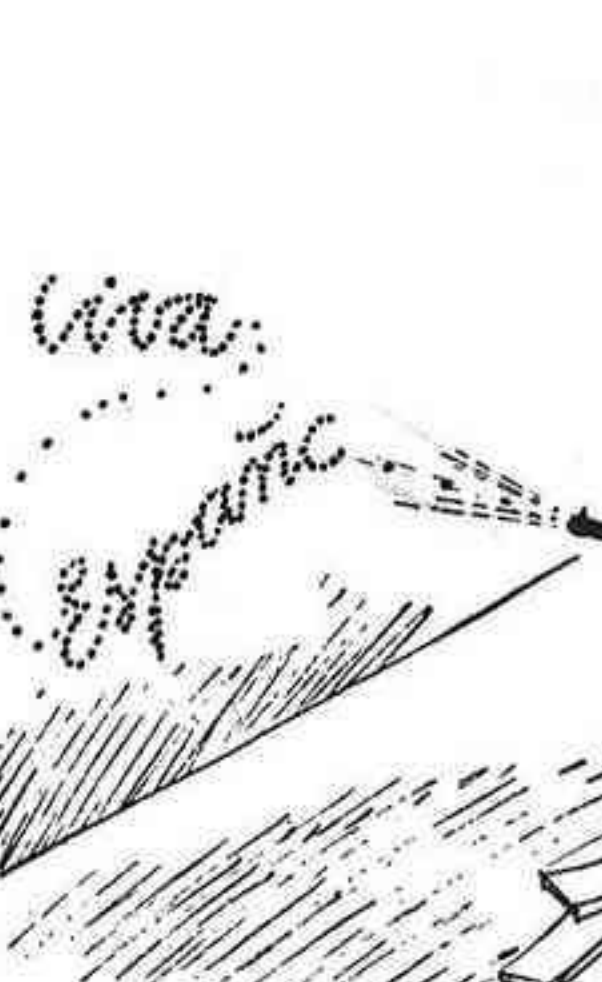
—Gràcies, però encara no hi tenim gaire pràctica, i si ens errèssim...

—Eso, eso es de lo que se trata. —Es que vull dir si els encertés...

—Ya; más vale, pues, que no tire todavía; ya se ejercitará con la policía. ¿Veja, pues, que ustedes harán el número como si nada, pero más fuerte; excitando a las masas; es preciso romper el hielo. Ustedes ya me entienden.

—Fer cremar alguna esglesia?

—¡Angela! Y algún convento; tenemos existencias suficientes para el consumo y, en todo caso, hay que saberse sacrificar. Y a nosotros no nos van a doler prendas para la realización de nuestro programa de las izquierdas. ¿Un momento? Pum! pum!



LA JOVENTUT QUE PUJA
—Quin patriota que n'hi haurà d'aquest noi!

LA VISITA

A la porta del local que ens havien indicat a la postdata, hi vàrem trobar un porter, cosa molt normal.

—¿Adónde van?

—A dalt, al local.

—¡Ah, ya! ¿Lleva armas?

—Nooo!

—Pues, no puede pasar.

—Es que, sap?, som periodistes.

—¡Ah! ¡Sujetos para la experimentación! Háberlo dicho antes. Suban, suban.

I ens deixà pujar. Aquesta anècdota feu riure molt, després, als nostres nous amics.

A la porta del pis hi havia un rètol que deia:

Grandes estudios cinematográficos F. E. Se doblan toda clase de películas de gangsters Traducción de tiroteos al cristiano

Quan obriren la reixeta, després del nostre truc, vàrem aplicar-hi la carta que hem transcrit, i tot seguit, amb un soroll de forrellats, s'obrí la porta.

—Perdoni — vàrem fer—; potser ens hem equivocat.

—Aquí, el visitante no se equivoca nunca!

—Que potser és la Ceda?

—He dicho el visitante y no el jefe, y usted aquí no pinta nada. ¿Quién es?

Li ho vàrem dir i va haver-hi una contrarevolució: en un moment tota la casa ho va saber, ens voltaren, ens abraçaren; allò era el deliri.

Quan els ànims estigueren una mica calms, vàrem poder comen-

La S. de les N. a la feina El conflicte franco-alemany estarà resolt l'any 1987

per ANGEL FERRAN

Ginebra, 15 (Del nostre enviat especial).—Com que a conseqüència de la remilitarització de la zona desmilitaritzada del Rin l'interès internacional ha decaigut extraordinàriament, els membres del Consell de la Societat de les Nacions han decidit passar la setmana anglesa, com el seu nom indica, a Londres. No tenint, doncs, res a fer aquí ni prou diners per fer setmana anglesa, he decidit fer-la

de la zona desmilitaritzada del Rin. La discussió ha estat minuciosa i els acords enèrgics. S'ha decidit que l'assumpte, un cop discutit en el si del Comitè dels sis, passés a estudi de la Comissió dels tretze per anar ràpidament al Comitè dels divuit el qual, un cop l'hagi examinada, la trametrà, junt amb els suggeriments i els annexes al Comitè dels vint-i-quatre perquè serveixi de tràmit per a l'estudi de



LA LINIA MAGINOT
—Creus que resistiran una guerra?
—El que no se si resistiran es la pau.

alemanya i he anat a veure el Führer.

HITLER PARLA PER AL "BE NEGRE"

Munic, 15 (Del nostre enviat especial a Ginebra, enviat especialment a Munic).—Acabo d'ésser rebut pel senyor Hitler. El Führer m'ha reiterat un cop més la voluntat pacífica del tercer Reich:

—Nosotras las alemanas, ha dit, reitaramos siempre nuestro voluntad pacífico. Al alemán es un pueblo que quiera la pas ma el cuera vivir libra sin amanasas de los otras pueblas y por esto hemos ocupado el Rhin an ocupacion pacífica y simbólica eso es, simbólica, un gesto simbólico puro de lomo que disan ostedas las catalanas.

—Perdoni, si no parla més clar... Nosaltres els catalans, diu?

—Ya. No tienen ostedas un gesto simbólica popular catalana? Eso es, pues. Nosotras haserlo simplemente a la catalana para el tratado de Locarno. Pero ofresemos otra.

—Una altra butifarra? Bufa!

—No, primero otra tratado. Una tratado, una delikatessen. Mitad y mitad. Nosotras querer la igualdad. Yo lo desir siempre.

—Es clar, i com que "el jefe no se equivoca nunca"...

—El Führer, el Führer, no al quefa.

—Ah, ja, entesos.

Sembla que en aquest terreny les coses s'arranjaran fàcilment.

ELS ACORDS DEL CONSELL DE LA S. DE LES N.

Londres, 16 (Del nostre enviat especial a Londres).—S'ha reunit casualment el Consell de la Societat de les Nacions i ha decidit, aprofitant aquesta avinentesa, parlar una mica de la remilitarització

la Ponència dels trenta dos. Ràpidament passarà a la Comissió dels trenta sis i tot seguit a la dels quaranta. Immediatament es reunirà, aleshores, l'Assemblea dels cinquanta-quatre que prendrà nous acords i ratificarà els antics, tornant el conjunt al Comitè dels sis, el qual en farà un rapport que serà sotmès als organismes competents perquè hi posin les esmenes que creguin pertinents a fi i efecte que el text pugui ésser convenientment arxivat un cop els Estats interessats en el seu manteniment hi hagin posat boles de naftalina.

Dignitat conillera

Tal com era d'esperar, el senyor Conill, gendre de l'arquitecte que construí la casa d'en Pich i Pon i nomenat il·legalment per aquest senyor secretari general de la Generalitat de Catalunya, ha presentat la dimissió irrevocable del càrrec.

Malgrat els grans esforços de diversos consellers, no hi ha hagut manera de fer-lo tornar enrera de la seva actitud.

El senyor Conill ha dit que aquesta dimissió era una qüestió de vergonya.

Sembla que té tota la raó.

El Govern i els homes

per PEER GYNT

Després de la victòria del catalanisme a les eleccions, reinstal·lat a la Generalitat el Govern legítim de Catalunya, es tornen a agitar les qüestions de persones. Era inevitable que fos així. No cal que ningú se'n planyi. No ens ha de fer per. Tot al contrari. Davant d'aquest problema, precisament, han de donar tota llur mesura, el Govern i el poble. El nostre Govern i el nostre poble.

Pesa damunt dels homes del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya una formidable responsabilitat. Tenen a les seves mans un dipòsit de confiança com el poble català no l'havia fet mai, com difícilment el tornarà a fer mai més cap partit polític. Disposen avui d'una força absoluta i d'una lliber-



PICH AL SANATORI
—I aquest, què pren?
—Què prenia, voldrà dir.



LA INCAUTACIO DELS TRAMVIES DE LA CIUDAD LINEAL
—Em queixaré al director!
—Si el director sóc jo!

tat de moviments total. Poden fer i desfer. L'herència fabulosa de prestigi i d'autoritat entre les masses populars de Catalunya que va deixar el President Macià, ha passat íntegra, i amb interessos, al President Companys i als seus col·laboradors. És el premi magnífic que reben del poble de Catalunya els condemnats a 30 anys de presidi per delictes de catalanitat.

Ara que es tornen a agitar les qüestions de persones, el pitjor que podria passar és que els homes directors de l'Esquerra de Catalunya no es donessin compte exacte de quina és la seva força real. Seria, en tinc la convicció profunda, una desgràcia immensa per a Catalunya que en aquests moments decisius el President Companys tingués dubtes quant a la naturalesa i a l'extensió de la força que l'empeny. L'ús que ell pugui fer d'aquesta força és tot l'esdevenidor de la nostra terra per a molts anys a venir. Però l'existència d'una força política que no està obligada a acceptar mediatitzacions de cap mena, és el signe dominant de l'hora present a Catalunya.

Dit amb una mica menys de literatura: ni el senyor Dencàs ni el senyor Badia no són res ni representen res. El senyor Dencàs — accepto a favor seu la més favorable de les hipòtesis —, és un ase integral. El senyor Badia sembla que té condicions per a fer una bona carrera de funcionari de policia a qualsevol país, i el Govern de Catalunya podrà jutjar, en fer-se el retraspàs de l'ordre públic, si convé reintegrar el senyor Badia en els serveis de la policia catalana i el lloc — secundari — on les seves qualitats i aptituds poden ésser més ben aprofitades. Però tolerar altra vegada una intervenció decisiva dels irresponsables i dels incapaces en el Govern de la nostra terra, seria un escàndol sense justificació ni excusa. Perquè l'Esquerra Republicana de Catalunya té força de sobres per a evitar-ho.

I seria també, per al poble català, un afront que no es mereix i que, ningú no té dret a fer-li.

PEER GYNT



COTITZACIONS

Companys i Cia. (reintegrats)	974.—
Cavall Bernat	92.10
Ruc Brunet	0.20
Tramvies Ciudad Lineal	0.15
López	ocho a 0
Societat crematística	99.20
Unió de Minories republicanes	126.—

Les sessions de borsa d'aquests darrers dies han estat més aviat animadetes. Encara que la premsa diària hagi fet el bui al moviment crematístic, els assaïnats de la marxa dels afers han pogut apreciar l'alça experimentada en el volum d'aquest moviment.

Tramvies de la Ciudad Lineal han operat una conversió ràpida i sense embuts que ha fet augmentar en gran escala el nombre d'accionistes d'aquella Companyia. Els cupons dels tràjectes segueixen pagant-se al mateix preu.

Companys i Cia. han estat reintegrats en tot el seu valor. S'espera una revalorització total del paper Generalitat d'un moment a l'altre.

MERCAT DE OCASIONS
 Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
 Corts, 414 - Tel. 30422

Heu provat la nova creació Cremaco...? És la crema d'afaitar més perfecta.

Els preus de liquidació i l'estil de la més perfecta elegància han fet gran la

Casa Bastida

Passeig d' Gràcia, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nord-Americà

- 100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
- 100.000 vestits confeccionats de llaneta amb gustos moderns i tall angles a 40, 50, 60 i 75 els més superiors i amb un petit suplement es poden fer a mida.
- 100.000 pantalons confeccionats des de 5 pessetes i amb classes molt superiors a 8, 10 i 15 pessetes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som la casa més barata de Barcelona.

Tenim una secció que amb la major rapidesa ens permet que el vestit encarregat al matí us sigui lliurat fet a la tarda.

SECCIO DE CAMISERIA

- 100.000 camises color, formes de gran estil, a 4'95 pessetes.
- 100.000 camises de diferents qualitats, xèlrs, popelins i rayon a 6, 8 i 10 pessetes les més superiors.
- 100.000 calçotets des de 1'95 pessetes.
- 100.000 camisetes des de 0'95 pessetes.
- 100.000 pijames des de 5 pessetes.

Amb la camiseria a mida podem fer-li estalviar un 50 %
 Fem camises des de 8 ptes. i de rayon des de 12 ptes.
 Obsequiem amb segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

amb el cor a la mà



El Cavall Bernat: —Em sembla que això de l'excursionisme ja m'ha pujat al cap.

EN PLE REPAPIEG

El senyor Alejandro Lerroux ha escrit un article a *Renovació*. No es pot dir que sigui un article de luxe ni un article de primera necessitat. És, més aviat, un *artículo mortis*.

Aquesta bella peça literària acaba així:

El "ostracismo" a que me ha condenado, no sé bien si el cuerpo electoral, me dejará tiempo para ejercer de nuevo mi profesión predilecta.

Si el senyor Lerroux té dubtes de que sigui el cos electoral el qui l'ha condemnat a l'ostracisme, no és estrany que es pensi que la seva professió predilecta és el periodisme.

A nosaltres, en canvi, ens consta que és una altra.

LA SALVACIO DE L'ANIMA

En totes les esglésies de Barcelona els fidels hagueren d'escoltar, diumenge passat, les catilinàries que els adreçaren els predicadors. En les parròquies distingides aquests sermons foren fets en castellà, que sembla que és un idioma que convida més a anar al cel.

A la Bonanova, el *padre* que se les va emprendre contra els assistents, els digué entre altres coses:

—No sois católicos ni sois nada. Toleráis que queman las iglesias y saldríais con una escopeta si incendiaran un solo banco.

A la sortida, un feligrès deia:

—Es clar! Aquest sant baró no sap que els diners són sagrats!

A Santa Anna, el predicador de torn esgaripà:

—Si no us espavileu, us prendran els diners i els fills!

Un que era sota la trona, digué:

—De fills rai, que en farem de nous.

EL VIANANT DE LES ESFERES

El poeta i barrut Esclasans, ardent esquerrà fins el 6 d'octubre i després del 6 d'octubre brillant col·laborador de *La Veu de Catalunya*, des d'on ha elogiat abundantment tots els lligaires les cases dels quals abans volia cremar, ra torna a escriure a *Pamflet*.

Tal com ho sentiu.

El barrut Esclasans escriu a *Pamflet*, setmanari d'esquerra i, posat a fer gresca, aedica el seu article al senyor Ventura Gassol.

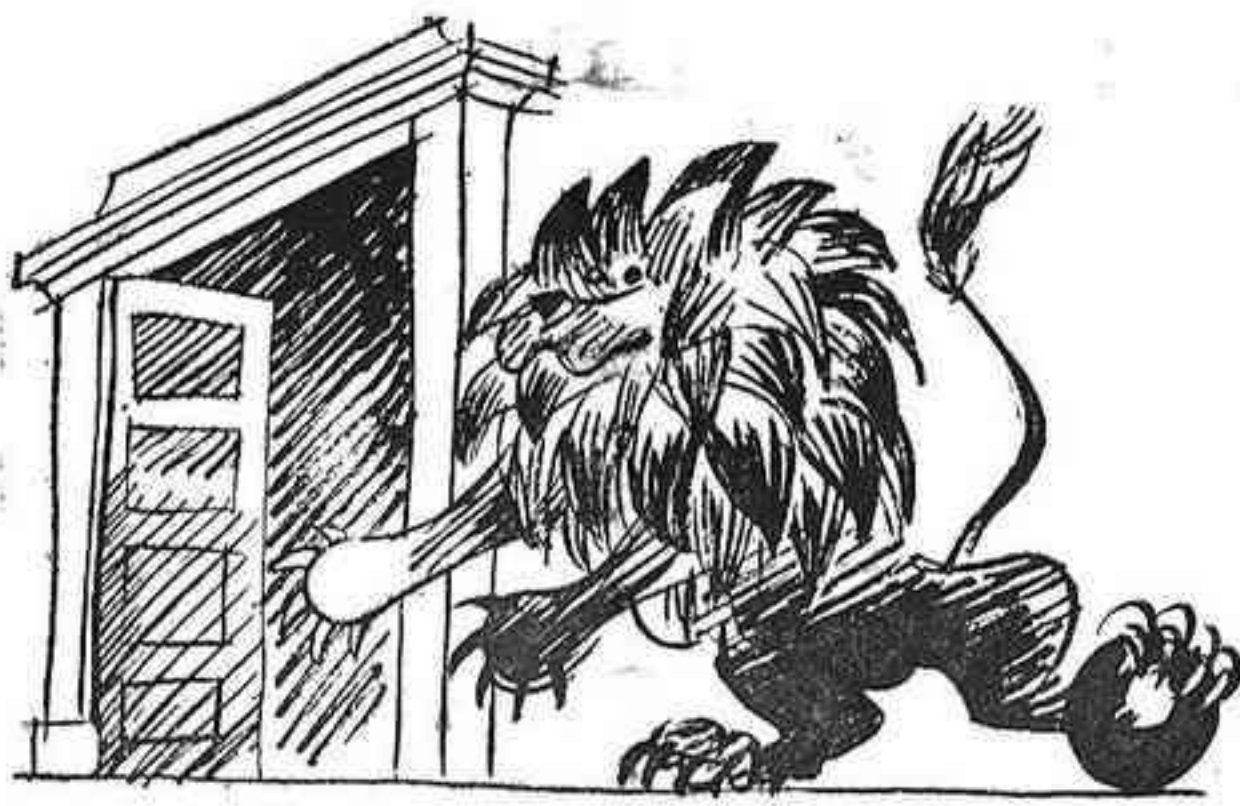
Només hi ha uns personatges encara més desagradables que el barrut Esclasans: són els que li publiquen els articles.

PIQUIPONIANA

Quan al senyor rich i Pon li varen dir que les coses anaven tan malament; que si els esquerrans volien fer això i allò; que si ja havien fet allò i allò altre; que si els extremistes tenien tals aspiracions; que si els republicans serien desbordats; que si en Lerroux era mort i enterrat; que si, etc., etc.

Quan al senyor Pich i Pon li varen dir totes aquestes coses tan esgarrioloses, va meditar un moment, es posà les mans al cap i digué:

—Si, ya lo veo; estamos sobre un balcón.



OBERTURA EN SOL (SENSE ALBA)

Pobre Congrés! Qui ho diria! Qui t'ha vist i qui ara et veu! Si no ho veies no ho creuria, i hi ha qui ho veu i no ho creu.

On són les glòries passades? Què s'han fet dels teus lleons? On són aquelles ramades de pallasses i moltons?

Quin mal fat et persegua que t'han deixat tan desert de gent honorable i pia? Quin mal t'ullpregué i et perdé?

Ai las! Quanta desventura! Cap Lerruix, ni un per remeï En Royo a la sepultura, víctima d'un vil home!

El Martínez (1) també a l'aigua i l'Emilianu al pot, i d'un xic més que s'ennagua el Gil, Quiñones i tot.

Ah ir a la tarda s'obriren les Corts, com un funeral. L'Alba i el Royo en partiren i ara tot té un to fatal.

El Goicoechea renega i el carif està ple de por, el Calvo ja no s'engega i el Sotelo Déu n'hi do.

Sense el Royo que s'esbravi el Madrigal (2) no flueix ningú no té a flor de llavi l'acudit que ja es daleix.

Ningú passa la maroma, no es balla cap ball de Strauss no se sap què és una mona per entabanar babaus.

Straperlos? Ni pensar-hil Tayans? I què us heu cregut! Ningú no pensa tornar-hi. (Qui gemega ja ha rebut.)

Només s'observa desfici en el March (l és a París!) l'atracció de l'ofici no el deixa ni a aquell país.

L'Azaña, tresca que tresca, mira el Largo a cua d'ull i pensa: —No moguis gresca sinó t'en veuràs un bull.

El Bolívar en té tretze que li fan un bon costat a l'hora de menjar el fetge de mant senyor diputat.

Sort d'aquests que tot ho animen, perquè l'espectacle és trist! Els de dalt i els de baix riuen amb un acord jamai vist.

Un radical que s'emballa embolica que fa fort; si no té un perdigó a l'ala és que deu baixar de l'hort.

Els diputats de la dreta no es tenen drets de la por; hi ha qui ha perdut la xaveta per les dents d'en Santaló.

N'hi ha més d'un que està que trina de veure els ulls d'en Trabal, hi ha qui veu la padrina i qui tem pel seu cabal.

Quan s'acaben les paraules i s'aixeca la sessió, els diputats gatamaules tiren pel mateix cantó.

Només els qui ara debuten i la trampa no han après, amb el contrari s'embruten i se'n van de tres en tres.

Els vells es piquen l'espatlla i diuen: —Ja hem fet el fet.— Fan la cançó de la guatlla i, plegats, tiren al dret.

Els Peres de Barcelona trempats com adolescents se'n van a passar una estona d'honestos divertiments.

Si han satisfet la fal·lera diuen, eufòrics, després: —M'agrada la vida austera! —Si em toquen la barba, més!

(1) de Velasco
(2) Pérez



L'STRAPERLO

—Al "caudillo" encara no l'han processat.
—Però el processament va per dintre.

PERDUDA

Al Casal Nacionalista d'Esquerra del Districte IV es celebrava diuen un homenatge al senyor Sbert per la seva intervenció en el Tribunal de Garanties a favor de la declaració d'inconstitucionalitat de la llei del 2 de gener. La sala plena, naturalment, entusiasme, ovacions. Entre els oradors, el diputat Marian Rubió i Tudurí, naturalment, que pronuncia un discurs abrandat. En un moment d'inspiració se li acut, o diu sense acudir-se-li, que "a Catalunya només s'han de fer dos homenatges: un, al Govern de la Generalitat, i l'altre... al català desconegut! (estupor en l'auditori i en l'orador). Bé, és clar, continua el darrer, que aquest acte el dediquem a l'Sbert, però no és com a homenatge, sinó per donar-li les gràcies per la seva actuació, etc., etc."

Si el senyor Rubió i Tudurí, naturalment, hagués estat el senyor Pich i Pon, no hi ha dubte que hauria sabut quedar molt més bé. Hauria dit, per exemple:

"A Catalunya només s'han de fer dos homenatges: un, al Govern de la Generalitat i l'altre al català desconegut. I no cal que us digui qui és el català desconegut, perquè tots heu comprès perfectament que és el nostre amic Sbert, ací de cos present."

ELS ANGLESES S'ESBARCEIXEN

El *Sunday Chronicle*, del dia 8 publicava el següent eco, amb el gravat que reproduïm:

A la Senora Maria Luisa Demillan Delbosch no li agrada el Primer ministre espanyol Azana.

El va trobar en un carrer de Madrid.

Li va fer llengotes.



La Senora Maria Luisa Demillan Delbosch va haver de pagar una multa de 140 lliures.

De totes maneres, no es tractava pas d'un vell costum espanyol. La Senora hauria hagut de saber que hi ha millors maneres d'ésser descortès que fer llengotes.

A remarcar, la semblança extraordinària del senyor Azana amb el ninot del *Sunday Chronicle*, que el representa.

EXCES DE ZEL

Un fabricant del ram de l'aigua, al qual els negocis no li van pas gaire bé, no gosa plegar la fàbrica perquè entre els seus obrers i té la flor i nata de la Fai i, francament, en aquestes circumstàncies,

val la pena de pensar-hi a fer una imprudència.

L'altre dia el fabricant estava al seu despatx, quan heus ací que entra un contramestre, cridant com un esperitat:

—S'ha calat foc a la quadra de dalt!

La mala notícia fou rebuda el burgès com una benedicció del cel. Gràcies a Déu! Un incendi venia a resoldre-li el conflicte. La fàbrica estava assegurada...

El nostre home sortí corrents i per evitar que els obrers, amb un heroisme imprudent, li desfessin la combinació, els féu una mena de discurs:

—Totom quiet! No vull que hi hagi víctimes! Val més la salut de qualsevol de vosaltres, que tota la fàbrica. Si això s'ha de cremar, que es cremi. Què hi farem!

Però els obrers, en lloc d'escoltar-lo, es posaren a apagar el foc com uns desesperats. Sota l'experta direcció dels faistes més notoris, organitzaren una doble cadena de galledes que, davant la desesperació de l'amo, actuava amb una eficàcia que posava els cabells drets.

Al cap de quinze minuts, del foc ja no se'n cantava ni gall ni gallina.

I el més bonic del cas, és que, a hores d'ara, els obrers encara no han entès perquè l'amo no els va donar les gràcies.

Radio Discos Pelayo



El Cavall Bernat s'ha desbocat.

El senyor Foronda ha sol·licitat una plaça de cobrador en els tramvies de la Ciudad Lineal.

Les dretes voldrien que el proper 12 d'abril no fos un 12 d'abril.

A València hi ha falles.

Només a València?

Les de València, però, són artístiques.

Hitler s'ha fumat el Tractat de Versalles.

Embolicat amb paper de fumar JEAN. Es clar!

França ha votat pro-sancions contra Alemanya.

I és que les pro-sancions van per dintre.

(Dispensin!)

La Telefònica ja ha tret aquell tubernaclé que va instal·lar dalt del terrat.

Quan vegis paper de barba al veí gastar, pensa que tu n'has de comprar.

El senyor Pich fa cura de repòs. Se la té ben guanyada.

RESTAURANT GLACIER
 Avui i cada dia
 SOPA COSTES DE GARRAF I
 POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Macià, 3
 Telèfon 22503



—Vol fer el favor? L'església de Sant Ignasi?
—A la primera cantonada. Si es dona pressa potser encara la trobarà.

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Noches blancas de San Petersburgo és el títol d'un film rus que es projecta al Principal Palace. És la nevada història d'un violinista que en temps dels tsars tenia la mania de tocar el violí en comunitat, cosa que li valgué molts pocs èxits. Sortosament, una cançó seva és interpretada per uns deportats. I així l'aconsola de tot.

Suposem que aquest violinista, ara, per no perdre el costum, tocarà marxés reials.

PUBLICINEMA
Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7 966

Sessió continua 3 tardes a 1 matinalada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió
UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

George Raft, el ballari és el protagonista de *Suena el clarín*. No balla. Però un brau el fa ballar una mica.

Adolf Menjou, ex-castigador, des de que Stenberg en el film *Marroc* li feu aguantar la primera capa, que no fa res més que aguantar capes. En aquest film ho fa amb doble motiu.

Raft, que fa de torejador, sofreix una "coçida". La culpa la té Frances Drake, una dona que l'estima i que ell en dubta un moment, que és el moment que el brau l'agafa. Després ja no en dubtarà més. Li surt massa car.

Charles Dickens és un autor que s'ha posat de moda en el cinema. *Grandes ilusiones* és la seva darrera obra filmada. Com totes, és molt llarga.

El film és interessant, però això no l'eximeix de que resulti una mica pesat. Per aquestes raons, no explicarem l'argument. L'Urquiuana, amb aquest motiu, s'ha revifat una mica.

LA PANTALLA DE GALA ASTORIA
Radio Films presenta a la ximbia i màxima estrella, en la seva màxima creació

KATHARINE HEPBURN EN SANGRE GITANA
El més suprem alard de interpretació
KATHARINE HEPBURN obté el cim de la seva glòria
Un film Radio... Naturalment

Mares de China no es refereix a les mares de família d'aquell país, sinó a les mars del mateix nom. Aquest film compta amb tots els elements per ésser un gran pel·lícula i, no obstant, no acaba d'esser-ho.

Clark Gable, Wallace Beery i Jean Harlow hi treballen tan bé com sempre, i l'ambient de l'obra té un regust d'alcohol i d'aventura, francament esperançadors, però en tot plegat hi falta un no sé què que priva al film de tenir la qualitat que es mereix.

De totes maneres no s'hi passa, veient-lo, gens malament l'estona.

En *El rei dels condemnats* hi ha una revolta a la plaça major de la vila penitenciària, que val per tota la pel·lícula. Les metralladores repten com si anés de debò i el moviment de les masses està resolt amb un realisme impressionant.

Tot el film ha estat fet per anar a parar a aquest moment. El que passa abans i després de la revolta té la importància dels trossos de pa en un sandvitx.

Conrad Veidt dona a la figura del protagonista aquella mena de prestigi sinistre que tenen tots els personatges que crea aquest remarkable actor.

MOLT BEE!

Al Còmic han estrenat una altra revista. Això de què és una altra revista, naturalment, ho diuen els cartells, però els nostres lectors ja saben que es tracta de la mateixa revista de sempre.

Aquesta vegada li han posat per títol *Son... naranjas de la China*. Els crítics de la premsa diària han dit que l'espectacle era molt bo i molt entretingut.

Després, els directores de diaris es queixaran si el públic troba que l'ènic periòdic seriós és EL BE NEGRE!

Hi ha una cosa que desentona en aquesta revista del Còmic.

Són les cames de les noies. En canvi, el restant, tot lliga perfectament: llibre, música i decorats.

Les cames de les noies desentonen perquè estan molt bé.

A l'Espanyol han estrenat un sainet: *L'herbolari de la Creu*. No es pot dir que sigui dolent. Ni que sigui bo.

No és exactament res. *L'herbolari de la Creu* no té cap herba per a combatre l'ensopiment.

Totes les que tenia se les han menjades llurs autors.

Una bona notícia per als amics del teatre.

El Poliorama s'ha convertit en cinema.

Un escenari de menys per a sortir-hi la senyora Nicolau!

En Lluís Elies visita les redaccions dels diaris i es queixa amargament.

Curruto de la Calze
Cinema CATALUNYA
Ovacions contínues. Plens diaris. La magna producció del cinema hispà que degut a la seva excepcional importància constitueix la totalitat del programa.

Horas de projecció : 4'10, 6'50 i 10

GRAN TEATRE DEL LICEU

demà 19 març nit a les 9'45
FESTIVAL DE MÚSICA NACIONAL I ESTRANGERA
sota la direcció del cèlebre mestre JOAN LAMOTE DE GRIGNON i la col·laboració dels mestres BALTAZAR SAMPER i RICARD LAMOTE DE GRIGNON, i dels notables artistes, Concepció Oliver, Marian Pedrola, i L'Orfeó "L'Eco de Catalunya"

Diumenge, 22 de març, tarda a les 5'30
FESTIVAL BEETHOVEN
sota la direcció de l'eminent mestre CLEMENS KRAUSS, i la col·laboració dels cèlebres artistes Concepció Badia d'Agustí, Concepció Callao, Germann Brunning, Anibal Vela i l'Orfeó Gracienc.

PRIMERA SIMFONIA NOVENA SIMFONIA

gament de què els periodistes no el tracten prou bé.

L'autor d'*Amalia, Amèlia i Emília* no en té prou amb guanyar diners, sinó que encara vol que li diguin snakepeare.

Els bons comerciants no tenen tantes aspiracions.

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit
grans partits a quinielas
pels asos de la pala.

Tenim entès que el senyor Gastó A. Mantua ha llegit una obra al senyor Daví.

Ho celebrem.

Així es demostra, almenys, que el senyor Mantua sap llegir.

A *Bandits de Irac*, la senyora Nicolau tingué la bona pensada d'establir-nos la seva presència a l'escenari, i es dedicà a fer d'es-

pectadora, que és quan agrada més al públic.

Però heus aquí que un bon dia es va enamorar del paper de la senyora Carnicero, i sense encomanar-se a Déu ni al diable, se l'apropià.

I, naturalment, la senyora Carnicero s'indignà i presentà la dimissió.

La senyora Nicolau no en té prou amb fer malbé els seus papers, sinó que vol espatllar els dels altres.

Per cert que no sembla pas que els còmics de la companyia del Novetats cobrin amb massa puntualitat.

Més ben dit: no cobren amb puntualitat ni sense.

—"Bandits de frac"? Seria més just que en diguessin "Bandits de franc".

El senyor Vilches tira de repertori, i continua fent les obres que feia cinquanta anys enera. *Wu-chang, El Rosari, Padre joven*, etc. Però perquè no semblin les mateixes, hi introdueix coses de collita pròpia.

De totes maneres, el que continua essent el mateix, és ell.



Primer diàleg:
—Que vas a sentir l'Orquestra Municipal d'instruments de vent?
—No, vaig a sentir l'orquestra de vent d'instruments municipals!
—Ah! Em pensava que anaves a sentir l'orquestra d'instruments de municipals de vent!

La Banda d'instruments de Corda del Patronat Casals no farà concerts aquesta primavera.

Segon diàleg:
Al matí següent de l'arribada del Govern de la Generalitat, al pati dels tarongers es trobaren dos personalitats de l'Orfeó Català amb un destacat esguerrà.

—Home!—digué aquest—. Ahir no varen anar a rebre al nostre Govern i avui ja veniu per aquí.

—Oh! ja eren prous...
—No es tracta de quantitat, sinó de qualitat.

—Que ja eren prous... ja està bé... si de cas una altra vegada!!
Aleshores un fanàtic esguerrà, venut a l'or de Moscou, que ho escoltava, ja començava a donar ordres per a reproduir les canonades a la Plaça de la República per a fer quedar bé als de l'Orfeó, quan fou interromput en els seus preparatius bèl·lics pel seu company, que li digué:

—Bieló, no badeu; que no veuen que ja s'han adherit a l'homeatge? Tota la tarda que els hem sentit en comprimits. (Sant Piu ens valgui!!)
Volia dir en dises!!

El primer èxit de Be...toven. Si senyors. El Be...toven, modest com les violetes boscanes, s'ha apuntat el seu primer èxit.

Es tracta d'una coneguda orquestra barcelonina que ha canviat el seu nom (el primer de bastant mal gust), gràcies als seriosos consells que el Be...toven li ha donat.

Per a celebrar aquest èxit i a petició de nombrosíssims admiradors, que no han demanat res, hem organitzat un banquet popular i d'ordre que sota el següent suggestiu menü tindrà lloc el 29 de febrer propassat:

- MENU**
Entreteniments de la missa del Papa Marcel
Canelonis al Patin
Bach a la Catalana
Pedrell grille
Vives-tec amb salsa Pahissa-na
Postres
Poma Falla
Palau-Pera
bones Llangueres
ensaimades
i altres neules
Vins
Gálvez-Bellido, ¡negre!
Pérez Moia, ¡claret!
Xampany "Boquet"
Servei de Tocador Ainaud de Pràvia.

Aquest soculent menü, al preu rabassaire de tres (1) amb cinquanta, serà servir ¡ai la mare! per la Casa-dament amb la seva desacomunada esplendidesa.

Lloc de reunió dels admiradors, a can seixanta.

(1) Billes de mil.

Que Soulima Strawinsky és fill del seu pare Igor Strawinsky, no ho dubtem.

Que Igor Strawinsky és pare del seu fill Soulima Strawinsky, tampoc.

Que Ivanoff Alexis Strawinsky era el pare d'Igor Strawinsky i que per tant Soulima Strawinsky és el nét de Ivanoff Alexis Strawinsky, tampoc.

Que la germaneta de Soulima Strawinsky es diu Pere, tampoc en dubtem.

Ara, que el fill de Igor Strawinsky (aquest, com ja hem dit abans i no cal repetir-ho, és pare de Soulima Strawinsky) tingui mèrits com per a actuar de solista en el Gran Teatre del Liceu, d'això sí que ja en dubtem una mica. — *Solsetes*.

Una carícia... que agrairà el vostre cutis afaitant-vos amb *Crema-Cremacio*.



VAGA D'ASCENSORS A NOVA YORK
—On és el teu pare?
—Ha anat d'excursió. Es a veure els veïns del pis 64.

EL BE... LASQUES

Iu Pascual exposa (quina manera d'exposar-se!) a "La Pinacoteca", uns paisatges que en diu monotips i que assegura que es tracta de proves úniques.

El procediment és complicat, poc agradable, i no arriba ni a la pintura a la trepa ni a la fina qualitat de la guaix.

L'amo de la "Pinacoteca", quan arriba un col·leccionista, ha de sofrir interrogatoris com aquest:

—Així dius que no es tracta d'una calcamania?
—I ara, no, senyor!

—Però, aquesta mena de pintura, s'ha de posar al forn, veritat?
—Res d'això, senyor Raspall; és senzillíssim. S'agafa una planxa, es pinta, es deixa assecat, es fixa, es fa un tiratge, s'hi dona una segona capa de color, s'apreta la planxa, s'escalfa la prova, es gira, es treu el color primitiu i...

—No parli més. Com una mena d'instàntania.

Sala Parés EXPOSICIO DE PINTURA DE JOAQUIM MIR

—Exactament; vostè ho ha dit. Quants en vol?
—Miri, em quedaré aquell apunt d'en Mir que t'alla fora.

Iu Pascual, ens permeteu un consell? Substituiu aquests monotips per les vostres pintures a Poli i hi guanyarem vós i nosaltres. Són aquells paisatges olotins els que us han situat al lloc digníssim que ocupeu, i no és just que us el jugueu a cara i creu amb aquests espais escolars, indubtablement oportuns en un convent, sobretot el dia del sant de la "madre", però, fora de to en una exposició a "La Pinacoteca".

Assenyalem amb veritable plaer l'exposició Bernades a la Sala Barcino.

Es tracta d'un oloti tres cepus, que si no es despista, no direm que faci escola—perquè a Olot això ja no és possible—, però sí que s'aferrarà ràpidament.

Miquel Villà.
Galeries Syra.
38 pintures a base de marines, paisatges i figures.

L'exposició més important i interessant d'aquest artista de la pintura abundant, de la pintura a cartretades.

No és estrany que un comprador d'una tela de Villà, en conèixer el preu, fes aquest càlcul, de lleïta comercialitat:

—Sí, vaja, que em ve a sortir a raó de quinze pessetes el quilo. No em puc queixar.

FANTASIO

Exit de la fantasia musical de gran espectacle
JUANITA
amb el "REI DELS TZIGANS"
ALFRED RODE

i de la comèdia
EL CANTOR DEL AMOR
pel galan VICTOR DE KOWA

Al Fantasio projecten una pel·lícula que es titula *No me olvides*. Impossible!

El protagonista és un tenor, un gran tenor que es diu Benjamí Gligli. Però lora de l'òpera és una desgràcia. L'acompanya Magda Schneider, molt simpàtica i que fins i tot mira malament. No és allò que en diríem una parella ideal, però ni l'un es mereix més ni l'altra menys.

El film és un pretext perquè el senyor Gligli pugui cantar totes les òperes que li vénen de gust.

La noia figura que s'enamora del tenor. En realitat, el que li agrada és una cançó que canta i que ella una vegada va escoltar acompanyada d'un enamorat seu. Això fa que el públic li perdoni aquesta atzarada.

Tivoli
FORMIDABLE EXIT de l'obra mestra
3.^a setmana de plens
ANELI TOTS A RIURE amb el més còmic dels còmics, en el seu film més divertit.

CHARLIE CHAPLIN (CHARLOT) TIEMPOS MODERNOS

CAPITOL

El millor programa doble que mai no s'ha projectat

JAMES CAGNEY

L'actor més dinàmic del món

JAMES CAGNEY-PAT O'BRIEN
AQUI VIENE LA ARMADA

LAWRENCE TIBBET

El de la veu d'or
Sessió contínua de 4 a 12:30

VELADA DE OPERA
(METROPOLITAN) amb Lawrence TIBBETT

EL NOU ZEPPELIN
—Com ho saps que és menys pesat que l'aire?
—El mateix m'ho ha dit.

AVUI NIT MARYLAND ESTRENA

EL RETORN TRIOMFAL DE L'ESTRELLA PREDILECTA EN UNA SUPER-OPERETA QUE NUNCA OLVIDARÀ

Grace Moore
en **Quiereme siempre**
con LEO CARILLO MICHAEL BARTLETT ROSELYN ALLEN
Cine Film Columbia Director VICTOR SCHCZTINGER

El Be...n plantat

Ara resulta que en el combat Carnera-Gastañaga hi va haver xi-qué.

Però hem de confessar que ens n'alegrem.

Si no hi arriba a haver xiqué, el pobre Gastañaga, en lloc de durar cinc rounds, en el primer ja s'hauria mort com un pollet.

Per ironia del destí, en la vetllada del combat Primo Carnera-Isidoro Gastañaga, va boxar-li també en Primo Rubio.

Es a dir que foren tres a fer el primo, en Carnera, en Rubio i el públic.

Tarré és el nou campió d'Espanya dels welters.

El pobre Hilari Martínez, que és qui li ha donat els trastos de matar, encara no se'n sap avenir, i es pensa que veu visions.

Es que devia posar-se-li Tarré als ulls.

Per fi, Sangchili ha guanyat un combat a Londres.

A veure si ara els anglesos s'ho creuran que va de veritat allò de que és campió del món.

El dissabte en Grau García sortí de casa disparat i es posà a córrer sense parar.

Naturalment, es va batre a si mateix cinc records.

L'Estadi de Montjuïc ho veia i no ho creia.

Segurament vindrà a fer-nos una visiteta un equip de nedadors japonesos.

Els estan veient perdent a waterpolo i fent-se un "harakiri" col·lectiu.

El Barcelona va perdre a Oviedo. Abans en feia una freda i una de calenta. Ara, una de freda i una de glaçada.

I per això tenim l'Estatut?

L'Espanyol va guanyar l'Hèrcules a can Ràbia, amb el qual, a més de fer-se un favor a ell mateix, el va fer també al Barcelona.

Tot sigui per l'estreta de llagos i l'amor fraternal.

El Barça és capaç de guanyar tots els partits que li falten, només per tornar-li la finesa.

I un bé!

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
RADIO UNIVERSITAT

Aclariment

Hem rebut la visita d'un nombre grup d'atracadors els quals, en representació de tots els seus companys d'ofici, ens han pregat que féssim constar la seva més energica protesta davant les confusions a què es prestaven les recents activitats dels joves de Falange Española.

—Que consti ben clar—han dit, —que nosaltres som pistolers, però no pas feixistes. Amb l'honor no val a jugar-hi!

Queden complaguts.

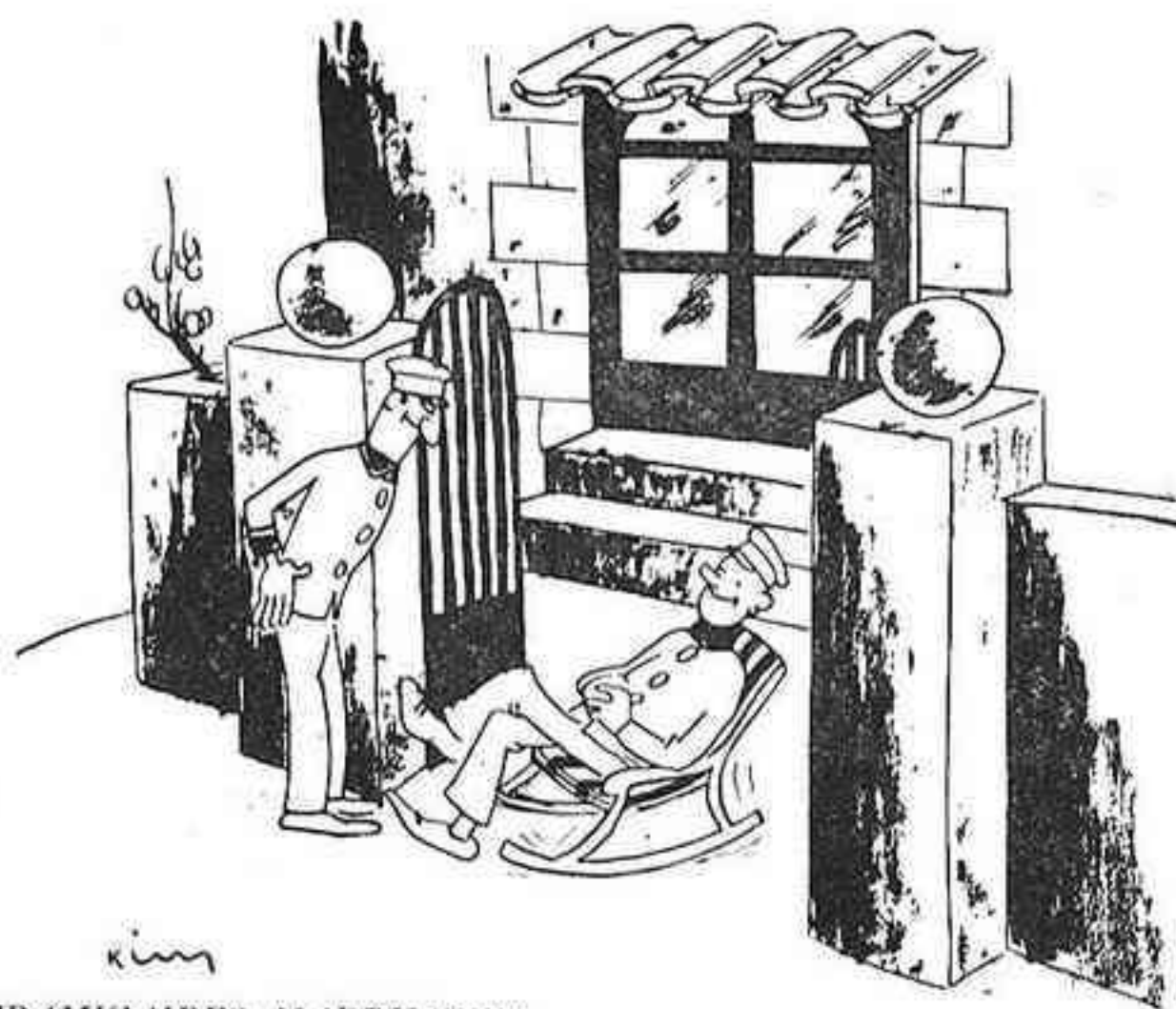
BADRINAS - Mobles

Diagonal, 460 - Telèfon 73963



FALLES

—Ché, quina cremà!
—Calle, que açò no es pot dir.



TRAMVIAIRES MADRILENYS

—Què fas aquesta tarda?
—Aniré a fer una excursió amb el meu tramvia...

La darrera resposta de Gil Robles a Calvo Sotelo

Madrid, 14. — Hem anat a veure el senyor Gil Robles per preguntar-li la seva opinió personal sobre els fets d'aquests darrers dies. Ens ha rebut amablement, i ens ha dit:

—La campanya que havia emprès contra nosaltres Calvo Sotelo des de La Nación, no podia acabar de otra manera que com ha acabat. Yo ya se lo advertí desde Yo. Ahora ya no quiero contestar.

—¿Yo o Ya?
—Es igual. Yo lo llamo Yo, los otros, claro, no pueden, porque no son yo. Yo, digo, ya se lo advertí en Yo, o sea en Yo, pero no hizo caso y, ya ve, ha sido un

Castigo de Dió,
Castigo de Dió,
Es la cruzesita
Que lleva
A cuestras
El Calvo Sotelo.

Y crea que fué un verdadero castigo de Dios, porque nosotros conocemos bien a este Señor, ya que siempre le habíamos ofrendado nuestro esfuerzo y nuestro entusiasmo. Ahora, que últimamente se nos ha portado como no digamos.

—No será también algún castigo?
—No; simplemente, que se habrá equivocado.

—Home... ens sembla que Déu no s'equivoca...
—El que no se equivoca nunca —tancà de cop—, es el jefé. Dios hace lo que le parece; por algo es Dios.

Premi a la constància

Ahí a la tarda, després d'un laboriós i crutini, va ésser concedit el primer premi del "Club dels novel·listes i els seus còmplices". Reunits al local social, els membres del Club, gairebé tots ells novel·listes, per tant, varen procedir a la delicada tasca d'anar obrint i llegint les paperetes de votació. Fins a darrera hora tots els presents van estar amb l'ai! al cor, pendents de la votació, que es presentava igualada com mai. Tan igualada, que sembla que vuit de les novel·les concursants (en total eren 11, dues de les quals havien estat retirades de concurs, l'una L'illa perduda, per voluntat del pare de la criatura, senyor Bertrana, i l'altra, Una dona satura en el camí, per ésser la guanyadora del Premi Grcxells), van obtenir un nombre igual de vots. Aquesta igualtat en la votació de vuit de les novel·les no va privar perquè la que feia nov obtingués vint-i-vuit vots (tots ells iguals) més que les altres.

—Prou ADLAN. Mori ADLAN. Ja no tenen sentit aquestes inicials.
—Sí, que tenen — respongué en Figueres, que és un surrealista de quota i que tot i no semblar-ho és més boig que una cabra — ADLAN vol dir Amics de l'Art Nou.
—Dones, jo no vull ADLAN.
—Dones, que volen? — demanà en Lamolle sanglotant.
—M. E. R. D. A.
—Home! Havien quedat que fariem el boig, però no el tifa.
—Sí, sí. Jo vull M. E. R. D. A., o sia, Manifestació Espiritual Reconeguda d'Art.

Cassanyes a "El gran chillado", Marinello, "La Azucena", Remedios "La Pasionaria" i Abel Vallmitjana amb el seu ull de vidre esmerilat, dempeus, entonaren l'himne de "Los pedrer", dirigits per en Francés, la batuta del qual era un femur de vaca trista (no confondre-la amb la vaca cut), assassinada al fons del bar Aut-Express aquella mateixa tarda.

En aquest punt la cosa s'emboïcà de mala manera.

Josep Vila "El torero místico" clavà un parell de banderilles intravenoses al catell blanquíssim i puríssim d'un cap de mort que hi havia sobre la taula dels conferencians, i entre udols i xiscles i crits i renills, fou servida per una cambriera honorària una amanida a base d'erba de totes les mides i de tots els gustos i de pèls de la barba d'en Dalmau.

L'excitació i el batibull anaren en augment. Ningú no s'entenia. Fins al te, que serviren a les set, li faltava un bull. Uns ploraven com Magdalenes, altres reien com escopideres. El desori arribà a adquirir proporcions manicomials.

Llavors, els directius d'ADLAN, alarmadíssims, cridaren a consulta el doctor Mira (mira què tall!), especialista en casos perduts com el que ens ocupa. En Mira no es va fer esperar. Davant la gravetat de les circumstàncies, ordenà una dutxa general. Els bombers, prèvia una total inundació del subterrani, aconseguiren aclarir i "liquidar" la situació. Al cap de deu minuts tot era silenci... El capell d'en Cassanyes, solitari, pansit, de color d'ala de mosca, restà flotejant damunt les aigües.

A l'hora de tancar l'edició (edició núm. 325 d'El Be Negre), tot el local d'ADLAN (Consell de Cent, 351), és un enorme camp ple d'un llot negre i espès. D'aquest llot emergeixen uns "xampignons" ufanosos. Cada "xampigno" és el cadàver enjait d'un soci del grup...

orelles esgarrriades

EXPECTACIO

Amb el títol de: Expectació als carrers de París. La Publicitat del dia 14 publicava una fotografia en la qual es preténia demostrar l'excitació que produïren als carrers de la capital francesa les darreres notícies d'Alemanya. I afegia La Publicitat:

L'animació minvava aviat, però, en incia, e doja dojada terès.

Si els francesos s'ho prenen així, no ens estranyaria que això acabés amb guerra.

TOT COMENÇA AMB G

Uns titulars de La Noche: Génova envia una Emisaria de la paz, a Norteamérica.

Res a dir, sinó que, aclaracions fetes, resulta que no es tracta de Génova, si no de Ginebra.

A La Noche un dia confondran Ginebra amb l'aiguardent.

QUINA PENAI

De La Publicitat del dia 13, en la crítica del film "El rei dels condemnats":

La disciplina de ferro, aquelles campanyes obsessives que anuncien que el cadàver d'un pres acaba d'ésser llançat als taurons, la suor lluenta d'uns homes desesperats, la seva que mata els condemnats a treballs forçats com mosques.

Els condemnats a treballs forçats com mosques se la deuen parsar més aviat bé.

IRREGULARITATS

D'un interviu de La Rambla amb el nou campió de boxa Tarré:

—Quant temps ja que t'entrenes?
—Home, que m'entreno deu fer uns tres anys, però que boxo regularment només tres.

Aquest xicot no començarà a entrenar-se de debò fins que s'hagi retirat de la boxa.



—La massa té un cop...
—Sí: cops de maça.

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Londres. Les reunions de Ginebra s'han traslladat, i en lloc de fer-se a Ginebra, es fan a Londres.

Amb aquest motiu, Mr. Eden no ha estat a París de pas per a Ginebra.

Nova York. Continua la vaga d'ascensors, i els únics que funcionen són els dels dos edificis més alts del món, l'"Empire State" i "Chrysler".

Les vugistes opinen que com més alts, més animals.

París. Per sis vegades, avions alemanys han volat sobre la frontera francesa.

No sabem pas què deuen voler, ai, voler.

Berlin. Litvinoff ha passat per aquesta ciutat acompanyat d'un petit econòmic.

Però el gran del cas és que no era el senyor Tallada.

Londres. Es diu que el delegat italià Grandi té ordres d'abandonar el saló així que es comenci a parlar de sancions.

Es diu també si ho farà al·legant alguna necessitat urgent, com la de consultar Mussolini.

París. Ha quedat anul·lat l'anunciat matx de rugby entre França i Alemanya.

Evidentment, un matx de rugby és massa poc.

Asmara. Novament s'assenyala un avenç italià al Nord.

Un consell: no assenyaleu, que es moren.

Londres. El Dr. Ruxton, que matà la seva dona i la minyona i els tragué la pell, ha estat condemnat a mort.

Imp. Industrial. Aribau, 133
P-dacc 5 i Adm.istració - Mediz. i. d. 2c



—I el clero què opina?
—Està molt cremat!

Esperant la guerra

Les personalitats opinen que sembla mentida

Londres, 17 (Del nostre enviat especial).—Per assabentar-me dels acords presos i de la situació internacional, hem visitat diverses personalitats de la política igualment internacional:

Mr. Eden
—Es pot considerar que Alemanya ha violat el Tractat de Versalles i el de Locarno. La situació és gravíssima. Cal, però, ésser prudent i abstenir-se de prendre cap decisió per no agreujar encara més les coses. Ja ho estan prou sense la nostra intervenció. Si d'altres cometem imprudències, no és cap raó perquè nosaltres els imitem.



SOLEI I AMAT CURTITS

HOSPITAL 101 BARCELONA

M. Flandin
—El gest d'Alemanya és prou clar perquè el món civilitzat s'adoni de les seves intencions. Alemanya vol la guerra i si no la hi donen, se la prendrà. Per això és precís que la S. de les N. apliqui ràpidament les sancions.

El signor Grandi
—Jo sono del parere que no hi ha altra ruta que la S. de N. Ella és un organisme ennobliment e benigno. Qualque sancions nominale farono un effetto maraviglioso e senza dolore. I tederchi trovarono en la S. de N. tutte sorte de facilitate. La questione e guardare le forme. Per fare una guerra non è preciso éssere mal educato.

M. Avenol
—Mare de Déu, quins maldecaps! Tan tranquils com viviem en el Secretariat de la S. de N. i ara, primer Itàlia i després Alemanya no ens donen més que espants. La qüestió capital és la permanència de l'organisme de Ginebra i cap esforç que es faci per assegurar-lo no serà prou. Si s'obliga a la S. de les N. a intervenir en allò que és de la competència dels estats interessats, anem a la seva dissolució i tota l'obra de la pau en perill. La S. de les N. ha d'ésser un organisme amic de tothom, ja que és pagat per tothom; ha d'aconsejar, ha de fer veure la raó, però un cop fet això, prou, cobrar i callar; les picabaralles entre estats, les guerres i altres coses, són vida privada en la qual un organisme del prestigi del nostre no pot descendir.

Sir Basil Zaharoff
—El món està guillat. Els econòmistes, els fabricants, els obrers, tots parlen de crisi; tots diuen que hi ha un excés de producció i de mà d'obra; tots demanen el retorn de la prosperitat i ningú no es recorda de la prosperitat de la postguerra.

Què es necessita, però, per una prosperitat i per a una postguerra? Fins els més ases ho saben; una guerra.

El que hi ha, és que la guerra els espanta. Però com que la guerra és inevitable, cal no fer-se il·lusions i agafar les coses com vénen. Millor encara, aprofitar la ocasió, perquè com més s'espera més terrible serà; nosaltres, els fabricants de canons, ho podem saber. Cal, doncs, que els pobles no badin; si volen tornar als temps de la prosperitat i si no volen que els horros augmentin amb les novetats que preparen. Ara encara en quedaran les cues; després només quedarem nosaltres. Es una oferta de liquidació veritat; desaprofitar el gest amistós d'Hitler és refusar la fortuna. Trigarà molt a presentar-se una altra ocasió com aquesta; si els pobles no l'aprofiten, per a ells va el pollastre. Pollastro allo spiedo, com diu Mussolini.

—Mare de Déu, quins maldecaps! Tan tranquils com viviem en el Secretariat de la S. de N. i ara, primer Itàlia i després Alemanya no ens donen més que espants. La qüestió capital és la permanència de l'organisme de Ginebra i cap esforç que es faci per assegurar-lo no serà prou. Si s'obliga a la S. de les N. a intervenir en allò que és de la competència dels estats interessats, anem a la seva dissolució i tota l'obra de la pau en perill. La S. de les N. ha d'ésser un organisme amic de tothom, ja que és pagat per tothom; ha d'aconsejar, ha de fer veure la raó, però un cop fet això, prou, cobrar i callar; les picabaralles entre estats, les guerres i altres coses, són vida privada en la qual un organisme del prestigi del nostre no pot descendir.

Sobre aquestes llicencioses traïques es podrien escriure anècdotes brillants. El nostre lector haurà d'accontentar-se amb una de les més bones, de la veritat de la qual en poden respondre la gent de la Seu d'Urgell, que són els qui me l'han contada.

Amb motiu d'un concurs, l'organista de la Seu d'Urgell — un clergeu trempat i amic de la faccèia — va traslladar-se a Saragossa, a casa d'un canonge. Aquest, desitjós d'obsequiar els clergues organistes que havien pres part al concurs, va oferir-los un dinar de preu. Com a colofó de l'alimentícia festa, el canonge va treure una capça d'havans tot fent els preàmbuls que la situació exigia:

—Senyors, un dia és un dia i vostès s'ho han ben guanyat. Aquí van uns havans autèntics i no facin compliments.

—Només passa — respongué humilment l'organista de la Seu d'Urgell — que aquests havans són fets a Andorra, a casa d'un meu oncle que hi té la mà trencada. Els he conegut així que ha obert la capsa.

—Efectivament. Aquells havans "autèntics" eren més andorrans que fets d'encàrrec.

M. A.
Andorra, març del 1936.



López Ochoa. —Amb això sí, que no sirva!